

Filitalia, de vereniging voor verzamelaars van postzegels van Italië en gebieden, Vaticaan en San Marino, is opgericht op 25 oktober 1997. K. v. K. Rijnland nr. 28077878. Het verenigingsjaar loopt van 1 januari t/m 31 december, opzeggingen vóór 1 oktober. Contributie: € 15 per jaar, overmaken op rekening IBAN NL17 RABO 0346 8193 69 t.n.v. Filitalia. Contributie buitenland: € 20 per jaar. Dit blad verschijnt zes keer per jaar. Losse nummers € 2,50. **ISSN 2211-5048**

Jaargang 25, maart 2022 nummer1

DE VLUCHT ROMA-MOGADISCIO OP KAART

Deze kaart kocht ik onlangs op een Italiaanse veiling. Hij is gefrankeerd met o.a. het speciale 4 lire zegel, dat in 1934 is uitgegeven voor aangetekende kaarten die naar Massaua in Eritrea werden gezonden. Toen ik hem ontving zag ik pas dat de kaart gesigneerd is door de piloot Francis Lombardi. Op de achterzijde stond het stempeltje R. Tocila, een Nederlandse aerophilatelist van lang geleden. Voor de tweede maal is de kaart dus in handen van een Nederlandse verzamelaar!

IN DIT NUMMER:

**OORLOGSBUIT EN BOGUS
BIJEENKOMST 2 APRIL
EEN AQUADUCT PERFIN
LATI-VLUCHTEN NAAR A.O.I.
INTERVIEW MET CORINPHILA**

OORLOGSBUIT EN BOGUS UIT DE AFRIKAANSE WOESTIJN

Vincent Prange

Het is gek maar waar: al vliegen de kogels om je oren en is de ellende niet te overzien, voor een filatelist is er blijkbaar altijd nog een momentje van rust.

Nou ja, filatelist... Iemand, die in ieder geval op een snelle manier geld denkt te kunnen verdienen met de productie van een fantasie-zegel. Zo'n zegel noemen wij, echte filatelisten, bogus maar ik weet zeker dat als je maar lang genoeg wacht dat bogus uiteindelijk een "echt" zegel in een postzegel-catalogus wordt. Een geval van filatelistische Mindfuck zeg maar.

Dan is er ook nog echte oorlogsbuit. Soldaten die in de woestijn een "vijandelijke" kaart of een brief vinden en dat als oorlogssouvenir in hun zak stoppen.

Ik laat van alles wat zien, want ook van dat spul heb ik een en ander verzameld (ja, hoe gek kan je zijn!)

De woestijnoorlog in Libië

Op 10 juni 1940 ging Italië meedoen aan de tweede wereldoorlog en verklaarde het aan Engeland en Frankrijk de oorlog. Met veel tegenzin gingen de Italianen in Cyrenaica de grens naar Egypte over en namen daar op 14 september de kustplaats Sollum in. Een georganiseerde postdienst was er natuurlijk niet maar toch zijn er zegels van Libië opgedoken met de opdruk 14.IX.40, zogenaamd getolereerd door de Posta Militare 210A. Tenminste, zo staat dat

in de filatelistische encyclopedie CEI beschreven en daarbij wordt tevens vermelding gemaakt van het feit dat ook Faroek-zegels van Egypte van deze opdruk zijn voorzien. Maar dié zijn niet echt staat er (sic!). Ik heb zo'n zegel al eens gezien op eBay, maar dat bracht meer dan 1000 Euro op en pas een paar jaar geleden zag ik er weer een op de veiling van onze Engelse zustervereniging en die heb ik uiteindelijk maar gekocht. U ziet: ik ga heel ver om u dit verhaal te kunnen vertellen.

CEI 1998/9

SOLLUM

349

SOLLUM (EGITTO) OCCUPAZIONE ITALIANA

1940 (14 Settembre) - Francobolli di Libia del 1924-37 con soprastampa a mano, in violetto, "SOLLUM 14K40".
La soprastampa venne utilizzata dal Comando della Colonna Maletti primo reparto italiano che entrò in Egitto, e tollerata dalla Posta Militare 210 A. Il punzone venne, in seguito, adoperato per soprastampare vari valori di Libia. Tali sovrastampe postume non rivestono alcun interesse filatelico. Necessaria la perizia!
La medesima soprastampa era stata apposta, in precedenza, su francobolli d'Egitto con effigie di Re Faruk, ma tali francobolli non furono utilizzati per la posta: sono rarissimi.
Francobolli d'Egitto, con soprastampa "Occupazione Militare Italiana Oasi di Siwa" sono privi di ufficialità.

1 50 c. nero e oliva

Si conosce l' ☒ regolarmente viaggiata.

POSTA AEREA

1 50 c. rosa carminio (PA29)

2 50 c. violetto (PA27)

☆ ☉ ✉

— P. d'A. P. d'A.

— P. d'A. P. d'A.

Op de achterzijde van het zegel staat de onleesbare handtekening van een Italiaanse korporaal als "bewijs van echtheid". Als bewijs dat ik niet een potje zit te jokkebrokken, laat ik u ook nog de vermelding van dit zegel in de CEI zien, die inmiddels ook al weer 25 jaar oud is.

Zoals u weet schoten de Duitsers op een gegeven moment de Italianen in hun strijd in de woestijn te hulp. Dat leek aanvankelijk heel succesvol. Op 21 juni 1942 heroverden de Italianen Tobroek. Voor enkele slimme Italiaanse "filatelisten" daar was dat een goede gelegenheid een opdruk te plaatsen op de Hitler-Mussolinizegels van Africa Orientale Italiana. Een enorme oplage van deze zegels lag in Libië te wachten op een transport naar AOI, dat echter nooit zou komen, want dat gebied was voorgoed in handen van de Engelsen. Tobruch 21-6-1942 en het jaar des dictators XX werd op de zegels gedrukt. Deze zegels werden op souvenir velletjes

geplakt, met een buitgemaakt Engels veldpoststempel afgestempeld en voor 15 Lire per stuk aan de manschappen gebracht. Zo verdienen je als eenvoudig soldaat nog een extra grijpstuiver!

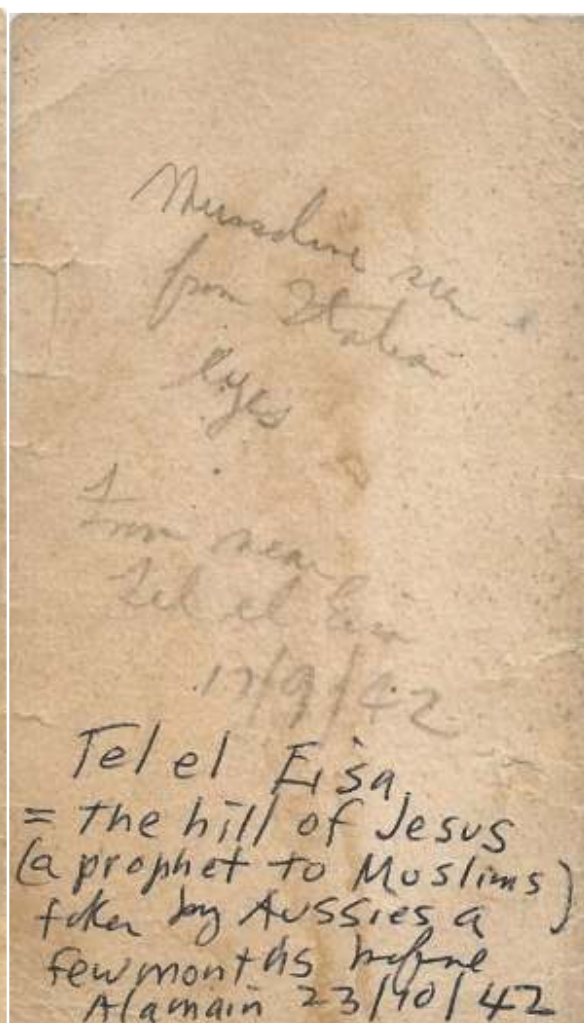

Nu een voorbeeld van een echte oorlogsbuit. Op 28 januari 1941 vond een Duitse soldaat deze

ansichtkaart. Gevonden in “de woestijn tussen Tobroek en Bengasi in de “petroleum dampen”. Lybia Erinnerung aus die Western-Dessert schreef hij er in niet geheel foutloos Duits op.

Een Engelse soldaat vond ook een ansichtkaart, en wel van Mussolini met een kind op zijn arm. Het lijkt wel of hij deze

toekomstige soldaat op de hand probeert te wegen. Het arme knaapje zelf lijkt er niet zo gelukkig mee. Op de achterkant schreef de Engelsman in potlood “Mussolini seen from Italian eyes”. Er staat verder dat de kaart was gevonden op 17/9/1942 bij Tel al Eisa en in inkt werd

daar later aan toegevoegd dat deze heuvel was ingenomen door de Australiërs op 23/10/42. Na een gevecht van bijna 4 weken dus.

De Duitse veldpost

De Duitsers hadden een eigen veldpostdienst en op hun brieven en briefpapier werd een palmenboom met de letters DAK (Duits Afrika Korps) geplaatst. Een tolk bij de Italianen frankeerde een brief naar Rome met 1,30 lire aan Libische zegels en leverde dit bij de Duitse veldpost in. Daar werden de zegels een aantal malen nogal bruut afgestempeld met Bei der Feldpost eingeliefert en het beroemde Palmenstempel.

In dit geval een knullig handgemaakt stempel van klein formaat. Je moet goede ogen en een beetje fantasie hebben om daar een palmboom met het hakenkruis en de letters DAK in te herkennen.

Engelse "buit"

Tenslotte laat ik u een door de Engelsen buitgemaakte brief uit Italië zien, gericht aan een kapitein in Baidoa, Africa Orientale Italiana.

De brief werd op 2 juli vanuit Modena naar kapitein Ubaldo verzonden en door hem op 14.7.1940 ontvangen, maar bij zijn gevangenneming in april 1941 werd de brief geconfisqueerd. Op de brief is een papiertje geplakt dat de dader onthult:

Met een fijn pennetje is geschreven:

Taken of an Italian officer at El Wade by major "Bugsy" Starkey, ondertekend door de "mede-daders" Swann en Taylor.

Duitse veldpostzegels

De Duitsers lieten in 1942 een mooi zegel ontwerpen dat deel moest uit maken van een van hun Kameradschaft-series en daarmee het DAK moest eren. Ik laat u het ontwerp van dat zegel zien, maar het is nooit verschenen omdat de geallieerden al in begin 1943 de Duitsers uit Afrika wisten te verjagen. Wel verscheen er later nog een stuntelig ontworpen Palmenzegel dat maar korte tijd door de Duitse veldpost in Afrika werd gebruikt.

Nog meer Bogus?

Ik laat u nog zomaar wat zegels en curiosa zien:

Eerst een stripje rantsoenzegels, leuke kleine zegeltjes met een tank,

laatste vier zegels is mij onbekend, maar misschien is het wel super-zeldzame bogus? Wie het weet mag het zeggen!

Een paar foto's tot besluit

Tenslotte nog twee foto's uit Duitse bron: 1. Een Duitse woestijnvos in zijn tropenkostuum en 2. Een schildwacht voor veldpostkantoor 32118 in Tripoli. Allebei door mij buitgemaakt op eBay.

Nog meer bogus uit de tweede wereldoorlog.

Ik begin met vier zegels uit de Italiaanse Hitler-Mussoliniserie van 1941 met de overdruk in kader C.S.I.R. VINCEREMO (wij zullen overwinnen). Het gaat hier duidelijk om een handstempel dat gemaakt is om propagandistische redenen. De letters C.S.I.R. staan voor Corpo di Spedizione in Russia.

Ik ken één geval van een echt gelopen stuk waarop het zegel van 20c met deze opdruk werd gebruikt op een militair poststuk dat door het postkantoor Posta militare 102 werd verzonden op 8.12.1942 (voorzover ik dat kon ontcijferen) en door de militaire censuur werd doorgestuurd op 10 december 1942. Het is gesigneerd door de Italiaanse

expert op militaire post Giuseppe Marchese en werd een aantal jaren geleden op een Italiaanse veiling verkocht (niet door mij). Interessant is de datum want die was net na het debacle in Stalingrad en de terugtocht van de Duitsers was begonnen. Is zoiets nou bogus? Ik denk het wel al is een fantasie uitgifte natuurlijk iets heel anders. Dit serietje hierboven is gekeurd en met de handtekening voorzien van een bekende expert in Rome. Zo zie je maar weer.

De volgende serie is een van de meest beruchte voorbeelden van bogus. Na de val van Mussolini in 1943 bezette Duitsland in hoog tempo midden- en noord Italië. Acht provincies, Friuli, Gorizia, Triest, Quarnero, Ljubljana, Bolzano, Trento en Belluno werden bij Duitsland gevoegd en in twee gebieden gesplitst onder beheer van twee Gauleiters (Alpenvorland en Adria) en zo werden de grenzen van het oude Habsburger Keizerrijk hersteld. Voor die twee gebieden zou dan een serie postzegels in Wenen zijn vervaardigd, in Duitse taal, maar de waarde-aanduiding in Lire. Als voorbeelden voor de ontwerpen en de uitvoering diende de laatste serie van de Duitse bezetting in Laibach, die door de Weense Staatsdrukkerij was vervaardigd.

Dat leidde er toe dat jarenlang werd aangenomen dat het hier om een reguliere uitgifte ging die echter nooit meer aan de loketten van de post was gekomen. De prijzen, die voor de serie in de zestiger jaren op veilingen werden betaald reikten tot duizelingwekkende hoogten van wel 2500 dollar per serie. Pas tegen het eind van de vorige eeuw werd bekend dat het om een uiterst vakkundig gemaakte Amerikaanse fantasie uitgifte ging en stortte deze postzegelpyramide eindelijk in.

Een enkele keer zie je zo'n serie nog wel eens op de een of andere obscure veiling. Niet kopen dus!

VOLGENDE BIJEENKOMST MET VEILING OP 2 APRIL!

Op zaterdag 2 april houden wij eindelijk onze volgende bijeenkomst.

In de veilingzaal van Corinphila, Mortelmolen 3 in Amstelveen, beginnen wij om 12 uur met een broodje en koffie of thee, waarna tijd is voor een filatelistische babbel (neem vooral uw mooiste aanwinsten mee!) en eventueel een korte lezing. Om half 2 starten wij met de veiling, vanaf half 3 gevolgd door een nazit met een glaasje wijn en nootjes. Geeft u even door of u van plan bent te komen, dit in verband met de catering. Vincent Prange: 0653313000 of filitalia@upcmail.nl

EEN AQUADUCT PERFIN

door Jan van Riel

Helaas nog geen brief of kaart van deze firma kunnen vinden, maar wel een factuur voor de levering van water aan de heer Giuseppina Conti in Pratesi te Rome. Er zijn nog geen poststukken bekend met dit perfin. Het perfin A P/ M, is van de firma Società dell'Acqua Pia Antica Marcia. Het hoofdkantoor is in Rome. Het perfin is gebruikt van 1933 t/m 1946.

De nota is voor de periode van 1 maart t/m 30 april 1939 en voorzien van een belastingzegel van Lire 1. met het watermerk Kroon.

De perforatie staat er twee keer in en is een afkorting van Acqua Pia Marcia.

1934

SOCIETÀ DELL'ACQUA PIA ANTICA MARCIA
CAPITALE L. 100.000.000 VERSATO
ROMA - VIA DEL POZZETTO, 108 - ROMA

N. **1737**

Ricevuto per abbonamento di acqua in uso annuale
dal: **1° MAGGIO 1938 AL 30 APRILE 1939**

Signor **CONTI GIUSEPPINA IN PRATESI**
Sbocco **41592 Once 1/4 A**
in **Via Claudia 3**
Recapito **Via Claudia 3**
Acqua e tassa man. L. **348.==**
Bollo **1.==** Lire **349.==**
per ritardato pagamento L. **6**

Roma, **30 MARZO Anno XX** L. **358.-**

ESTRATTO DAL REGO:
Art. 2. - Un'oncia somministra 20 mc. di acqua ogni 24 ore.

IL CASSIERE
[Signature]

Het Acqua Pia Antica Marcia, of Marcio Aquaduct is een modern aquaduct van Rome, gebouwd in 1870 en meerdere keren uitgebreid, dat water van Roviano, in de Aniene-vallei, naar Rome voert.

Het project om de oude Acqua Marcia, gebouwd in 144 voor Christus en verwoest door Vitige in 537, te reactiveren, werd halverwege de negentiende eeuw voorgesteld door de archeoloog Luigi Canina. Toen Canina stierf, besloot een van zijn medewerkers, Nicola Moraldi, de onderneming voort te zetten en wist in 1858 de toestemming van de pauselijke regering te verkrijgen om zijn studies voort te zetten om de Acqua Marcia weer in gebruik te nemen.

Het reactiveringsproject werd in 1861 door Moraldi gepresenteerd, maar de hoge kosten om de ingestorte delen van het oude aquaduct te integreren leidden in 1862 tot de uitwerking van een nieuw project met de bouw van een modern aquaduct.

Het was echter pas in 1865 dat de Engelse industriëlen James Shepard en Henry Fawcett het project en

de bijbehorende concessie kochten en op 8 november 1865 de toestemming voor de bouw van het nieuwe aquaduct kregen van het Ministerie van Handel en Openbare Werken van de pauselijke staat en de exploitatie van de bronnen van de Acqua Marcia.

Op 15 november 1865 werd de Anglo Romana Water Company opgericht, in 1868 omgedoopt tot Acqua Pia ter ere van paus Pius IX, en het hoofdkantoor werd van Londen naar Rome verplaatst.

Het aquaduct is ontworpen door de ingenieur Cassian Bon, van de Compagnie Générale des Conduites d'Eau van Luik, het is in metselwerk gebouwd vanaf de bronnen tot Tivoli, van hieruit is het voortgezet naar Rome in moderne gietijzeren buizen.

De werken begonnen in 1868 en leidden tot de inhuldiging van het aquaduct op 10 september 1870 door Pius IX, met de bouw van een tijdelijke tentoonstellingsfontein op de Piazza di Terme.

De belangrijkste bron was wat tegenwoordig de tweede Serena wordt genoemd, vanaf hier begon het gemetselde kanaal over een lengte van 27 km, waarvan 12 km in tunnels, 12 km ondergronds en 2,8 km in bruggen of op steunmuren.

In Tivoli begonnen de metalen buizen met een diameter van 60 cm, die de Via Tiburtina volgden, vervolgens de spoorlijn passeerden en langs de Nomentana liepen tot aan het reglementaire gebouw op Piazza di Termini.

Als het in de nadagen van het pontificaat van Pius IX moeilijk wordt om belang te hechten aan de bouw van het nieuwe aquaduct, met de verovering van Rome (Italiaanse eenwording) en de bouwkoorts die al snel begon, bleek deze infrastructuur uiterst kostbaar, terwijl de naam van het bedrijf werd veranderd in Acqua Pia Antica Marcia.

In feite bediende het alle nieuwe districten van de Esquilijn, Macao, Nomentano, Salaria en San Lorenzo, bovendien werden de pijpleidingen snel naar de historische districten doorgevoerd en in 1873 werden ze buiten de Tiber uitgebreid tot de districten Trastevere en Borgo. In 1880 was al het water uit de eerste sifon gedistribueerd en moest er een nieuwe worden gebouwd.

Van 1871 tot 1884 was de winst van Acqua Marcia met veertig vermenigvuldigd. De raad van bestuur was overgegaan in de handen van financiers die verbonden waren aan de Banco di Roma, de Condotte en de Banco di Santo Spirito.

Uiteindelijk werden zes sifons gebouwd in de daaropvolgende uitbreidingen van het aquaduct, voltooid in 1880, 1886, 1907, 1923, 1932 en 1937.

De eerste vier sifons lopen parallel langs de Via Tiburtina, beginnend bij het Quintiliolo-reservoir, de eerste en tweede geopend in Santa Bibiana, terwijl de andere twee aankomen bij het gereglementeerde casino in Viale Ventuno Aprile.

De vijfde sifon volgt de Via Prenestina en eindigt bij het Porta Maggiore-gebouw, versierd met een monumentale aedicula (ombouw) in travertijn, de zesde en zevende bereiken het gebouw in Viale Ventuno Aprile.

Het eerste aquaduct, uit het pauselijke tijdperk, werd tussen 1924 en 1928 volledig herbouwd, opnieuw in metselwerk, in het traject van de bronnen tot Tivoli, om de doorstroming te vergroten.

In 1933 werd een watertank in de Via Eleniana gebouwd, een project van Raffaele de Vico, om het water uit de vijfde sifon te transporteren.

Het hele aquaduct voedde de hele stad Rome tot de bouw van het Peschiera-aquaduct in 1949.

In 1970 werd de achtste sifon gebouwd door ACEA, eindigend in de Nodo Prenestino, en de aansluiting op de zesde en zevende sifons.

In 1973 ging het bedrijf naar de beurs.

In de 80er jaren werd het bedrijf een holding onder Immobiliaria Vincenzo Romagnoli. In 1994 nam Francesco Bellavista Caltagirone het bedrijf over. Het bedrijf werd in 2006 van de beurs geschrapt. In 2020 bestond het bedrijf nog steeds.

Bronnen: Wikipedia en Catalogo dei Perfins d'Italia van J.J.C. van Riel

DE BIJZONDERE ROL VAN LATI NA HET UITBREKEN VAN WO II

Vincent Prange

Eind december 1939 opende LATI, dochter van staatsmaatschappij Ala Littoria (ALI), een regelmatige vliegdienst Rome-Rio de Janeiro. Deze werd nog belangrijker toen in de zomer van 1940 de tweede

wereldoorlog in zijn volle omvang explodeerde en LATI de enige vliegmaatschappij werd die de verbinding Europa-Zuid-Amerika bleef onderhouden.

Deze verbinding werd uitgevoerd met vliegtuigen van het type S.79 en later met de driemotorige S.83. De vliegtuigen vertrokken 's avonds vanuit Rome om de volgende dag al in Rio te landen. Beide typen toestellen waren van oorsprong bombardementsvliegtuigen en hadden een snelheid van 400 kilometer/uur.

De brieven die met LATI van en naar Zuid-Amerika zijn vervoerd worden verzameld door een flinke groep verzamelaars over de hele wereld en er zijn inmiddels ook enige bijzonder goede catalogi van de LATI-vluchten verschenen. Een grote verzameling van LATI met veel uniek materiaal is opgebouwd door ons lid Heinz Findeiss.

Er is echter één aspect van LATI dat stevast onderbelicht is gebleven en daar ga ik in dit artikel nader op in: de LATI luchtdienst Rome-Bengasi (Libië)-Massaua (Eritrea, Africa Orientale Italiana) in de eerste oorlogsmaanden van zomer 1940.

Op 10 juni 1940 mengde Italië zich aan de zijde van Duitsland in de strijd en dat had grote gevolgen voor alle burger vliegmaatschappijen in Italië. Ala Littoria en LATI werden direct onder militair gezag gesteld, de Servizi Aerei Speciale, die was onderverdeeld in de afdeling Reparti Trasporti voor het militaire transport en de Nuclei Comunicazioni voor het vervoer van burgers en alle post.

Beslist werd dat LATI voorlopig voor het vervoer naar de Italiaanse koloniën in Afrika zou zorgen. Dat was geen sinecure, want bij een vluchtduur van 10 tot 12 uur bleven de handen van de piloot vast aan het stuur. Er was geen automatische piloot en bovendien een permanente radiostilte, want er werd grote stukken over vijandelijk gebied gevlogen. Dit vergde natuurlijk het uiterste van de piloten.

LATI voerde onder zijn eigen naam in de maanden juni, juli en augustus de vluchten naar Italiaans Afrika uit en wel als volgt: juni 7 vluchten naar AOI, juli 12 vluchten en augustus slechts 2 vluchten. Daarna werden de vluchten voortaan onder directe verantwoordelijkheid van SAS uitgevoerd.

Volgens Marchese had LATI voor de vluchten naar Afrika 8 toestellen van het type S.83 ter beschikking. Op 10 juni 1940 waren de volgende LATI vliegtuigen van de dienst naar Rio op het vliegveld Guidonia van Rome aanwezig:

I-ASSO (gearriveerd op 7/6 en pas op 2/11 weer terug naar Rio de Janeiro)

I-ARCA (gearriveerd 8/6 en niet meer terug)

I-ARMA (gearriveerd 13/6, niet meer terug naar Zuid-Amerika)

I-ALAN (een toestel van het type SM 79 arriveerde 15/6 en ging niet meer terug).

I-ATOS (arriveerde 1/6 en ging pas 15/7 terug naar Zuid-Amerika, werd intussen op Afrika ingezet, volgens Marchese van Gura (Eritrea) naar Bengasi op 24 Juni met een lading van in totaal 5051 kilo.)

I-AZUR vloog in juni/juli 4x heen en weer van Rome naar Zuid-Amerika.

Het is dus aan te nemen dat de vliegtuigen I-ASSO, i-ARCA, I-ARMA en I-ATOS in de maanden juni, juli en augustus 1940 op de route naar Afrika zijn ingezet. Wat met I-ALAN gebeurde is mij niet bekend.

The image shows two vintage flight tickets from Ala Littoria S.A. The left ticket is for a flight from Rome to Bengasi on 23/9/40, with passenger Vincenzo Izzi. The right ticket is for a flight from Rome to Bengasi on 23/9/40, with passenger Vincenzo Izzi. Both tickets are for the LATI airline and include details like flight number, date, time, and price.

LATI documenten in mijn bezit:

Vliegticket van Ala Littoria, met de hand LATI als vervoerder aangegeven. Van Rome (Guidonia) naar Bengasi op 23/9/40 voor kanonnier Vincenzo Izzi, prijs van de dienstreis Lire 864 min 10%. De naam LATI en de oude vliegtickets van ALI werden dus nog lang gebruikt. (afb. 1)

Brieven: (ga bij de vluchtdatum uit van één dag vroeger dan het aankomststempel)

Juni

Brief verzonden op 6.6 vanaf kantoor met de geheime code "E" (Amara), naar Salemi (AK 12.6.1940). Frankering volgens tarief 1,75 lire. Dit is waarschijnlijk de 1e LATI-vlucht op dit traject.

Brief van Auasc (Harar) verzonden op 10.6.1940 (dag van deelname Italië aan de oorlog) naar Berlijn. Tussenstempel Dire Dawa 13.6 (waarschijnlijk vertrekdatum vliegtuig) frankering Lire 4,25.

Brief van Ufficio Postale R (Galla e Sidama) VS 14.6. 1940 naar Parma (AS 23.6.40). Gefrankeerd met 2 Lire.

Juli

Oranje dienstenvelop van Ufficio Postale T (Addis Abeba) op 3.7.1940 naar Genua (AK 10.7.40). Gefrankeerd met 1 Lira (gereduceerd tarief).

Privé-envelop verzonden uit Cheren (handschrift). Vertrekstempel Asmara-Ferrovia 16.7.1940 naar Tripoli. AK Tripoli Posta Aerea 19.7.40 waarschijnlijk per LATI tot Bengasi. Tarief: 1,75 lire.

Augustus

Brief van Posta Militare 2 13.8.1940
(Asmara) naar Caterina Villarmos, Sicilië.
(AK 18.8). Gefrankeerd met 1.75 L.

Brief van Posta Militare 2 (Asmara) VS
22.8.1940 naar Rome. Geen AS.
Frankering 1,75 L.

Brief van Posta Militare 2 (Asmara)
28.8. 1940 Reggio Emilia.
Aankomststempel onleesbaar.
Waarschijnlijk vervoerd met de
voorgaande brief op dezelfde vlucht.

Literatuur:

G. Marchese La Posta Militare
Italiana 1939-1945
B. Crevato-Selvaggi en P. Macrelli:
L'Italia in Africa Orientale, Tome II

“IK ZIE DE TOEKOMST TOCH NOG ZONNIG TEGEMOET”

Door Vincent Prange

De postzegelwereld lijkt sterk in beweging. Door Covid en het alsmaar grijsere wordende verzamelaarsbestand lijkt het of de fut uit het postzegel-verzamelen verdwenen is. Toch stegen ook de catalogi, met name “onze” Sassone weer met zo’n tien procent en ook vanuit de wereld van de handel komen er steeds meer positieve geluiden.

Tijd voor ons om eens te praten met de directie van één van de grootste Nederlandse postzegelveilingen, Corinphila in Amstelveen en hun visie te vernemen op de ontwikkelingen van het postzegelverzamen en het verzamelen in het algemeen.

Wij kozen deze firma natuurlijk niet voor niets, want zij ondersteunt onze vereniging al jaren met advertenties in ons clubblad en het ter beschikking stellen van hun veilingzaal voor onze clubbijeenkomsten (tussen haakjes: de volgende bijeenkomst van Filitalia staat bij Corinphila gepland voor 2 april van 12 tot 15.30 uur).

Wij spraken elkaar in het kantoor van directeur Nathan Bouscher (38), die mij een uitstekende espresso in het beroemde Filitalia-kopje voorzette en Hugo Brieffies (27), de kersverse adjunct-directeur. Het was het begin van een zeer prettig en enerverend gesprek met een jonge directie over een breed terrein, van de toestand bij de firma zelf tot aan de situatie op de postzegelmarkt in Nederland.

Bij de firma werken thans 9 medewerkers, voor het grootste deel parttimers, met ieder hun eigen specialisatie. Nathan Bouscher is de algemeen directeur Nederland, nadat de vorige directeur Gerard Garritsen na vele jaren leiding bij Wiggers de Vries en Corinphila zich op een totaal andere job ging toelagen. Hij is echter nog altijd beschikbaar voor zeer moeilijke vragen op het gebied van de Japanse bezetting van Nederlands-Indië.

Nathan: “Ik kwam eigenlijk bij toeval bij Corinphila door mijn oom Ronald Bouscher, die als commissionair al veel zaken deed met het grote Duitse veilinghuis Heinrich Köhler. Zij hadden in 2010 postzegelveiling Wiggers de Vries overgenomen en zochten op termijn een vervanger voor directeur Gerard Garritsen. Na een tip van mijn oom kwamen ze bij mij uit. Ik heb rechten gestudeerd, verzamel zelf geen postzegels maar had al wel enig idee hoe een firma aangestuurd moet worden. Na twee jaar inwerken heb ik de functie van Gerard overgenomen.

Wij houden twee grote postzegelveilingen per jaar, die uitstekend lopen. Als onderdeel van de postzegelveiling hebben wij ook een vast deel prentbriefkaarten en ook dat is zeker succesvol. Wij hebben ook een uiterst succesvolle veiling van uitsluitend munten en penningen achter de rug met een topomzet. Wij hebben ook wel eens een veiling van oude modelautootjes gehad maar dat is niet voor herhaling vatbaar gebleken, want de omzet dekte jammer genoeg de kosten niet.

Op mijn vraag hoe de postzegelwereld er over 10 jaar uit zal zien krijg ik van de heren twee antwoorden, die enigszins uit elkaar liggen. Nathan ziet nog kansen genoeg: weliswaar wordt de markt in Europa kleiner maar de vraag naar topmateriaal zal zeker niet minder zijn en voor een goede veiling met mooi materiaal zal altijd internationaal gezien wel plaats zijn. Hugo Brieffies is wat minder optimistisch gestemd. Hij stond aanvankelijk als leraar voor de klas, maar dat beviel helemaal niet. Hij werkt nu al weer drie jaar met veel plezier bij de firma en is onlangs tot adjunct-directeur benoemd. Hij zegt: “Ik krijg natuurlijk veel materiaal te zien en ik ben in de eerste plaats verantwoordelijk voor de selectie van wat er in Nederland wordt ingebracht. Het is moeilijk, vooral bij nalatenschappen, om tegen de inbrengers te moeten zeggen dat zegels van na 1945 totaal niet gevraagd zijn en dat postfris materiaal van - zeg tussen 1920 en 1940 - geen hoge prijzen meer opbrengt. Die tijd is echt voorbij. Voor Italië komt daar nog eens bij dat de prijzen zeer te lijden hebben onder het overdreven hoge peil van Sassone.”

Het optimisme van Nathan wordt gesteund door de enorme omzet-vergroting bij de veilingen en op internet (25%) in de afgelopen Covid-jaren. Nathan: “Ik concludeer hier uit dat vele verzamelaars weer

tijd over hadden en teruggekeerd zijn naar hun hobby's. Ik hoop dat de beurzen ook weer goed gaan lopen. Wij waren in december vorig jaar de hoofdsponsor van Hertogpost 2021 en helaas werden toen direct daarna de nieuwe lockdown maatregelen ingevoerd. Er waren beduidend minder bezoekers en dat kwam waarschijnlijk omdat er toch veel angst heerste om besmet te worden”.

“Voor Corinphila zie ik de toekomst toch nog zonnig in. Wij onderscheiden ons van andere veilinghuizen doordat wij sterke internationale banden hebben met de grootste veilinghuizen in Duitsland, Zwitserland, Hong Kong en de Verenigde Staten. Wij zitten in het hoogste segment met verzamelaars van het bijzondere klassieke materiaal en dat is naar mijn mening toekomstbestendig. Wij bieden expertise en kennen de markt. Wij proberen de filatelisten persoonlijk te leren kennen, vandaar dat wij nationale postzegelbeurzen en verenigingen steunen. De visie van onze aandeelhouders ligt op het gebied van de filatelie en het ziet er niet naar uit dat wij zoals in Italië ook kunst en curiosa gaan verkopen. In Nederland zijn al te veel veilinghuizen op het gebied van het midden segment en dus moeten wij ons onderscheiden op het gebied van kwaliteit en betrouwbaarheid. Wij zijn een filatelistisch veilinghuis en principieel geen handelaar. Het materiaal op onze veilingen is van derden en niet van ons zelf. Wij willen transparant zijn en de zaken zuiver houden. Onze internationale groep Global Philatelic Network heeft een duidelijke visie over betrouwbaarheid op dit gebied. Wij focussen ons op de filatelie en de serieuze verzamelaar, wij zijn het enige veilinghuis met allemaal filatelisten op de payroll. Wij hebben een uiterst robuuste bedrijfsstructuur en ons voortbestaan hangt niet af van één man”.

Dit statement maakt duidelijk dat wij in Nederland nog lang met Corinphila te maken zullen hebben. Postzegelmarkten en postzegel-winkels verdwijnen, maar echte verzamelaars zullen er altijd zijn en een grote veiling als Corinphila dus ook.

Nathan Boucher (l) en Hugo Brieffies (r)

ADRESSEN FILITALIA

Voorzitter
redacteur
veilingmeester
Vincent Prange
Prinsengracht 284 B
1016 HJ Amsterdam
Tel: 020 421 84 85
Tel: 06 533 130 00
filitalia@upcmail.nl

lay-out clubblad
Leo van der Meer
mieke-leo@planet.nl

penningmeester
R.J. de Neree tot Babberich
Zonnebloemlaan 2
2111ZD Aerdenhout
Tel: 023-5247830
NL17 RABO 0346 8193 69 t.n.v. Filitalia

secretaris/ledenadministratie
Leo van den Brun
Van Kinsbergenstraat 33
2518 GV 's-Gravenhage
Tel: 06 511 40 411
secretariaat-Filitalia@hotmail.com

vice-voorzitter en rondzendleider
Jan van Riel
Pirola 9
1902 JR Castricum
tel: 0251-655778
email: rioldrissen@casema.nl
NL17 RABO 0346 8193 69 t.n.v. Filitalia

webmaster
Joost van Riel
Website: www.filitalia

PARTNER IN
THE GLOBAL
PHILATELIC NETWORK

CORINPHILA

POSTZEGELS, MUNTEN EN PRENTBRIEFKAARTEN

VEILING 254

17-19 MAART 2022

"Gronchi Rosa"

Niet-uitgegeven Previdenzia Milizia

Blauw i.p.v. groen

CORINPHILA VEILINGEN BV

AMSTELVEEN - NEDERLAND
INFO@CORINPHILA.NL
TEL. + 31 20 624 97 40
WWW.CORINPHILA.NL

CORINPHILA AUCTIONEN AG

ZÜRICH - ZWITSERLAND
WWW.CORINPHILA.CH

Hoofdsponsor

ENKELE HIGHLIGHTS:

- Mooi Nederland met variëteiten en rariteiten
- Groot aanbod Ned.-Indië en Indonesië, incl. Weense drukken
- Uitgebreid aanbod Zwitserland w.b. luchtpost
- Originele landenverzamelingen
- Prentbriefkaarten
- Numismatiek, w.b. Russische munten

Neem een kijkje op onze nieuwe website!

WWW.CORINPHILA.NL